

L'AVENÇADA

SETMANARI RADICAL-NACIONALISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER DE TRES-LLITS, NÚM. 3
LA CORRESPONDENCIA, AL DIRECTOR

Número, 10 céntims

ELS TREBALLS ES PUBLIQUEN BAIX
L'EXCLUSIVA RESPONSABILITAT, DE
LLURS AUTORS, NO'S TORNEN ELS
ORIGINALS.

ANY I

Barcelona 19 Desembre de 1915

NÚM. 42

Jugant a fer partits

Realment es una cosa que fa riure aquesta uprija que senten alguns jovincels d'apareixer com a prohoms, de fer de personatges, de actuar com a directors d'una política.

En Suñol (l'Ildefons), amb aquella seva previligiada claretat de criteri, parlava en determinada ocasió, de la degeneració de les candidatures. En bona hora, deia, que en les candidatures dels partits populars hi figurin uns quants senyors sense representació política ni social de cap mena, per que aixís ho aconsellin les circumstancies del moment, pero que una candidatura estigui composta exclusivament d'aquells senyors no pot ser.

Es lamentable, molt lamentable, que determinats partits que s'agafen a la vida com un naufrag a una fusta i que no's volen convencer de que no responen a cap realitat de la vida política de Catalunya, caiguin quan conjuminen les seves candidatures, en el greu perill que senyalava en Suñol; pero encara es mes lamentable que aquesta degeneració de les candidatures, se fassi extensiva als organismes i persones que dirigeixen els partits.

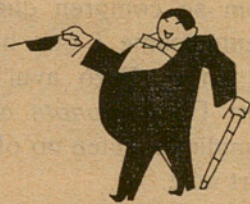
Perque no es lícit que les persones d'altura i de solvencia intel·lectual que aconseguiren agrupar a son entorn a bona part de les democracies catalanes, ja sigui per cansansi, ja sigui per extingiment de la propia fe, abandonin el camp de lluita i la direcció dels pocs soldats, que, peresosamente, encara'ls segueixen. L'abandó aquet, porta com conseqüencia inevitable, que les mitjanies i les nulitats s'apoderin de lo que'ls altres deixen i aleshores se dona el tristíssim espectacle de veure'ls restes de una grandesa caiguda en mans de grolleria.

I d'això, a lo demés, un pas. Els actes bombejats com a trascendentals, sense que hi assisteixi casi ningú de cara i ulls, políticament parlant; els discursos pronunciats, molt presumptuosament, això sí, completament buits, completament mancats de con-

tingut espiritual; les reunions d'infusoris que prenen acorts] de importancia; els intents de jalejar com cosa definitiva lo que no passa de ser el confegir les beceroles de la política menuda!

Quina tristesa! Per que aquets senyors qual intel·ligencia per tot-hom es reconeguda toleren aquesta ridícula farsa de la existencia d'un partit que no es altra cosa que un joc de criatures? Quan les organitzacions polítiques no tenen raó d'existencia, deuen disoldre's. I avui aquestes organitzacions a que aludim no tenen altra raó d'existencia que'l fer d'escambell a quatre jovincels que pretenciosament se veuen amb condicions de conductors de multituts! Min-sa raó per a mantenir una farsa com aquesta, que costa tans sacrificis i que produeix tants desenganys entre la gent sensilla de cor!

Quan s'arriba a una precaria situació com la d'aquestes organitzacions polítiques sols queden dos camins: disoldre's o incorporar-se a les organitzacions fortes i amb arrels en la vida ciutadana.

El cas

Talavera-Ferrandiz

Tenim escrites unes quartilles respecte la «conversió» dels senyors Talavera i Ferrandiz, quartilles que hem esquinat al llegir l'article que reproduim i que s'ha publicat a La Campana de Gracia. Per a que escriure res podent reproduir aquestes belles i definitives paraules de l'Alomar?

Un comentari, tot passant, a la «conversió del P. Ferrándiz i del senyor Talavera». Ignoro en absolut les condicions d'aquest. Sense ganas d'ofendre'l, és precís confessar que la seva

conversió no te cap importancia.—Dic malament: sí, en té una, i és que prova la poca escrupulositat amb que els partits republicans esculleixen els candidats a la representació del poble.—En quant a la re-conversió del P. Ferrándiz, traductor de Straus, no m'extranya enormement. El senyor Ferrándiz no ha deixat mai, del tot, d'ésser capellà...

Es incompatible el catolicisme amb la república? Amb la república, com a forma exterior de govern, no. Seria estúpid afirmar lo contrari. No parlem ja de les repúbliques antigues. Però fins en els temps moderns, hi ha hagut repúbliques a Sud-Amèrica, on el catolicisme més tirànic ha renovat l'exemple jesuític del Paraguai. La veritat és que, més que repúbliques, aquells régims eren tiranies militars. L'Ecuador de l'odiós García Moreno, fou consagrat oficialment al Cor de Jesús, mentres el territori es cobria de forques, com en els millors temps de la reacció fernandina espanyola.

La república no és incompatible amb la religió catòlica. Pero «El lliberalisme és pecat». Totes les refutacions que la premsa hipòcritament anomenada lliberal ha intentat contra aqueix aforisme són d'una pobresa i d'una impotencia desconsoladores. Aquí està precisament el secret de la inferioritat radical en que's troben com a polemistes, els nostres lliberals, respecte a la robusta afirmació catòlica. Els catòlics de combat coneixen perfectament la fè religiosa i la doctrina política que professen. Els lliberals no coneixen ni l'una ni l'altra.

Els principis de la llibertat política, el concepte de la soberania com a emanada del poble, el dret a l'error, el respecte absolut a les manifestacions de la conciencia, l'autonomia de la premsa, etc., etc., tot això està condemnat expressament per la Seu pontificia, en funcions d'infalibilitat. No hi ha retirada possible, no hi ha possible conciliació, malgrat totes les argucies dogmàtiques. L'Esglesia futura està encadenada a la passada Esglesia. Nosaltres, som el seu major enemic, i ella es el nostre més odiós adversari. No volguem ésser nosaltres els ergotistes ja que no poden ésser-ho ells!

Però, si de dret són avui inconcialibles els termes Esglesia i República, entenent per República la veritable expressió del lliberalisme i de la democracia, de fet hi ha